

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 4. března 2026 odvolání **obžalovaného AXXX VXXX LXXX**, narozeného XXX, zdržujícího se v České republice na adrese XXX, t. č. ve Vazební věznici v Ostravě, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2025, č.j. 32 T 12/2025-422, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2025, č.j. 32 T 12/2025-422, byl obžalovaný AXXX VXXX LXXX uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea třetí, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, kterého se měl podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustit tím, že

dne 15. 2. 2025 v době od 03:00 hodin do 05.14 hodin v XXX na ulici XXX, v 1. nadzemním podlaží v bytě číslo XXX v jeho pronajatém pokoji číslo XXX, veden záměrem dosáhnout svého sexuálního uspokojení, využil viditelné nejméně středně těžké opilosti poškozené TXXX MXXX, nar. XXX, která mu byla zřejmá, neboť s ní předtím trávil čas v klubu XXX, kde spolu tančili a konzumovali alkoholické nápoje, načež ji vyvedl ven před klub, přiměl ji nastoupit do vozidla přepravní služby Bolt a odvezl ji do svého pokoje, kde jí vzal kalhoty, které si při tom poškozená chytila u zapínání, vysvlékl jí i zbytek oblečení a vykonal na ní nejméně jednou soulož, při níž jí zasouval svůj penis do vagíny, osahával ji a líbal po celém těle, přičemž poškozená neprojevila vůli k pohlavnímu styku a v důsledku nejméně středně těžké opilosti nebyla schopna adekvátně reagovat na jeho chování, nebyla schopna projevit svou vůli k odmítnutí pohlavního styku a nebyla schopna klást adekvátní odpor nebo se fyzicky bránit, „odpadala“ a upadala do mikrospánku, a když se probudila, motala se jí hlava a nedokázala mluvit, a poté, co poškozená nabyla vědomí, tohoto zanechal a umožnil jí z bytu odejít, kdy v důsledku tohoto jeho jednání se bezprostředně po skutku u poškozené rozvinula závažná reaktivní duševní porucha – posttraumatická stresová porucha, která ji významným způsobem omezovala v běžném způsobu života a projevovala se u ní zejména stavy afektivního kolísání – úzkostí, obavností, nejistotou, strachem, podezřívavostí, poklesem nálady, vyšší mírou plačtivosti, afektivní labilitou (vznětlivostí a vztekem bez příčiny),

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Klára Zdaňilová.

poruchami soustředění, hypobulií, přecitlivělostí na vnější podněty, omezením do té doby běžných sociálních kontaktů, poruchami spánku, flashbacy, změnami ve stylu oblékání, tendencí vyhýbat se místům, kde se zdržuje vietnamská komunita, sebeobviňováním a pocitu snížené sebehodnoty vedoucími k sebevražedným myšlenkám, kterážto závažná duševní porucha byla u poškozené přítomna nejméně do 14. 8. 2025.

2. Za uvedený trestný čin byl obžalovanému uložen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 5 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 80 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku mu byl dále uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 5 let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému stanovena povinnost zaplatit poškozené TXXX MXXX na náhradě nemajetkové újmy částku 350 000 Kč a podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Citovaný rozsudek napadl obžalovaný odvoláním, které směřoval do všech jeho výroků. Popřel v něm, že by se vytýkaného jednání dopustil. Za nesporné označil, že se předmetného dne v restauraci XXX seznámil s poškozenou, kdy z výpovědí poškozené i jejích kamarádek a jeho kamaráda vyplynulo, že seznámení iniciovala ona, neboť se jí líbil. Spolu tančili, pili alkoholické nápoje a přes jazykovou bariéru hovořili. Pak se situace vyvinula tak, že společně z restaurace odjeli objednaným vozidlem Boltu do bydliště obžalovaného. V souvislosti s jejich odchodem nebylo zjištěno nic, co by nasvědčovalo tomu, že by poškozenou k němu nutil. Zde obžalovaný odkázal na výpověď řidiče Boltu, který se vyjádřil tak, že se obžalovaný a poškozená chovali normálně, pokud by se dělo něco nestandardního, dopravu by odmítl. Rovněž kamarád obžalovaného, který jel s nimi, neřekl nic v tom směru, že by obžalovaný poškozenou nějak nutil. Dále obžalovaný popsal, že v jeho bytě došlo mezi ním a poškozenou k intimnostem, které vyvrcholily pohlavním stykem, ale bylo to ze strany poškozené dobrovolné. Obžalovaný shrnul zjištění k aktivitě JXXX MXXX k nalezení poškozené a k příjezdu matky poškozené na XXX, k čemuž zdůraznil, že poškozená v ranních hodinách z bytu normálně odešla, pohádala se s matkou v autě, ale o znásilnění jí tam nic neřekla. Trestní oznámení na policii je učiněno až po několika dnech. Následně obžalovaný konstatoval, že znaleckým zkoumáním bylo prokázáno, že v inkriminované době se poškozená vlivem požitého alkoholu nacházela ve střední fázi opilosti a mohl u ní nastat mikrosněpanek.
4. Pokud soud prvního stupně shledal rozpory v jeho výpovědích, tak k tomu obžalovaný uvedl, že jeho výpověď z řízení před soudem byla spontánní a věrohodná, s odstupem doby si vše srovnal.
5. Z průběhu objektivně zjištěných událostí nemohl vědět, že se poškozená nachází ve stavu bezbrannosti. Byla to ona, která iniciovala seznámení, z jeho pohledu s ním dobrovolně odjela k němu do bytu a nedala žádným způsobem najevo, že by nesouhlasila s pohlavním stykem. Po subjektivní stránce se mohl domnívat, že se celá situace vyvine ze strany poškozené dobrovolně. Závěrem proto obžalovaný navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e) tr. ř. a byl vysloven zprošťující výrok podle § 226 písm. b) tr. ř.
6. Ve veřejném zasedání konaném u Vrchního soudu v Olomouci přednesl obhájce obžalovaného opravný prostředek v souladu s písemným odůvodněním včetně konečného návrhu.
7. Státní zástupce ve svém vyjádření označil podané odvolání za nedůvodné, neboť krajský soud provedl obsáhlé dokazování, důkazy pečlivě vyhodnotil a dospěl ke správným skutkovým i

právním závěrům. Plně se ztotožnil s důvody, pro které soud prvního stupně shledal výpověď obžalovaného za nevěrohodnou a naopak výpověď poškozené za věrohodnou. Není pravdivé tvrzení obhajoby, že poškozená věc nahlásila až po několika dnech, neboť tak učinila prakticky bezprostředně po skutku. Všechny důkazy vyloučily možnost, že by poškozená byla srozuměna s tím, že na ní bude vykonán pohlavní styk. Znalecký posudek také vyloučil, že poškozená byla schopna měnit polohy při sexuálním styku, když se nebyla v důsledku opilosti schopna hýbat. Státní zástupce neshledal ani žádnou vadu v právní kvalifikaci skutku, kde zdůraznil, že těžká porucha zdraví v podobě těžké psychické újmy – posttraumatické stresové poruchy – byla prokázána znaleckým posudkem i výpověďmi kamarádek poškozené a její matky. Její projevy jsou stále přítomny a nelze očekávat, že by zjištěný negativní stav odezněl v krátké době. Na podkladě toho, jak obžalovaný zasáhl do života poškozené a s jak těžkými následky, se státní zástupce domnívá, že mu byl uložen trest nepřiměřeně mírný. Z důvodu nepodání odvolání ze strany státního zastupitelství, ale nemůže dojít k jeho zpřísnění.

8. Obžalovaný se ztotožnil s odvoláním předneseným jeho obhájcem a k věci už nic nedoplnil.
9. Návrh na doplnění dokazování v odvolacím řízení učinil pouze obžalovaný, a to fotografiemi ze sociálních sítí, ke kterým uvedl, že je z nich patrné, jak se poškozená TXXX MXXX chovala před skutkem a po něm, kdy je zachyceno, že chodí do společnosti a je v kontaktu s muži. Z označení profilu osoby, ze kterých fotografie pocházejí, bylo Vrchním soudem v Olomouci zjištěno, že se nejedná o profil poškozené TXXX MXXX (neodpovídá ani podoba), ale o profil osoby označené jménem TXXX MXXX. Pouze jedna fotografie s jídlem (bez osoby) je z profilu označeného T. MXXX. Z ní však není zřejmé, zda se jedná skutečně o profil poškozené, a především s ohledem na obsah je tato fotografie bez jakékoliv vypovídací hodnoty. Učiněný návrh na doplnění dokazování předloženými fotografiemi byl proto zamítnut pro nadbytečnost, neboť se nevztahují k projednávanému skutku, nemají s ním žádnou souvislost.
10. Odvolání bylo podáno oprávněnou osobou podle § 246 odst. 1 písm. b) tr. ř., ve lhůtě k tomu určené podle § 248 odst. 1 tr. ř. a obsahuje veškeré náležitosti vyžadované zákonem (§ 249 odst. 1 tr. ř.), takže nebyly shledány důvody pro jeho odmítnutí či zamítnutí ve smyslu § 253 odst. 1, odst. 3 tr. ř.
11. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací v souladu s § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Nevytýkané vady, ke kterým by musel přihlížet na základě § 254 odst. 2 tr. ř., tedy takové, které by měly vliv na správnost napadeného rozsudku, zjištěny nebyly.
12. Po projednání věci dospěl Vrchní soud v Olomouci k závěru, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, netrpí závažnými procesními vadami, které by mohly vést ke zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť po celé trestní řízení byla plně respektována příslušná ustanovení trestního řádu, zejména ta, která se týkají řádného objasnění věci a dodržení práv obžalovaného na obhajobu včetně jeho práva na užívání mateřského jazyka. Hlavní líčení před soudem prvního stupně probíhalo za osobní účasti obžalovaného, který se v součinnosti s obhájcem, kterého měl od počátku trestního stíhání, mohl vyjadřovat k obvinění i prováděným důkazům. Při dokazování soud prvního stupně postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními hlavy páté a třinácté trestního řádu.

13. Po formální stránce napadený rozsudek splňuje kritéria popsána v § 120 - § 122 tr. ř. z hlediska jeho struktury a rovněž obsahuje všechny náležitosti uvedené v § 125 tr. ř. Soud prvního stupně svá skutková zjištění řádně rozvedl, objasnil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Z odůvodnění rozsudku se také podává, jak se vypořádal s uplatněnou obhajobou, proč neprováděl další důkazy a na základě jakých právních úvah postupoval, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázkách viny, trestu a náhrady škody.
14. Je třeba konstatovat, že skutkový stav byl soudem prvního stupně zjištěn bez důvodných pochybností v rozsahu nutném pro rozhodnutí. Byla tak plně respektována zásada trestního řízení obsažená v § 2 odst. 5 tr. ř. Ani Vrchní soud v Olomouci neshledal potřebu dokazování doplnit, kdy před ním učiněný návrh na doplnění dokazování zamítl pro nadbytečnost (odstavec 9 shora).
15. Soud prvního stupně zhodnotil důkazy, jak mu to ukládá § 2 odst. 6 tr. ř. Odvolacímu soudu nepřísluší zasahovat do volného hodnocení důkazů učiněného soudem prvního stupně, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky, pokud nejde o případ důkazů opomenutých, či pokud zjištěný skutkový stav není v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Žádná taková abnormalita zjištěna nebyla. V této souvislosti je potřebné dodat, že postupuje-li soud prvního stupně při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř., nemůže odvolací soud napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným výsledkem. Soud prvního stupně v nyní posuzovaném případě dostatečně popsal, z jakých důkazů vycházel při skutkových závěrech a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Nelze než konstatovat, že hodnocení důkazů provedl podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění. Nebyla zjištěna žádná skutečnost, pro kterou by se Vrchní soud v Olomouci s jeho přesvědčivým a přiléhavým hodnocením důkazů nemohl ztotožnit. V tomto směru je nutno ještě doplnit, že soud prvního stupně se vypořádal se všemi provedenými důkazy v jejich komplexu, tyto nikterak nezkrášloval na rozdíl od obhajoby, která odkazovala jen na některé části důkazů a dovozovala z nich závěry bez návaznosti na jiné důkazy a zjištěné okolnosti. Odvolací námitky dožadující se jiného hodnocení důkazů proto nemohly uspět.
16. Po provedeném dokazování soud prvního stupně dospěl ke skutkovým zjištěním uvedeným ve výroku napadeného rozsudku a jeho závěrům nelze nic vytknout. Provedenými důkazy bylo jednoznačně prokázano, že to byl obžalovaný, který v předmětný den poškozenou, u které využil, že byla tak opilá, že se nemohla bránit a ani dát najevo svůj nesouhlas, osahával na těle, líbal ji a vykonal na ní soulož, čímž jí způsobil těžkou újmu na zdraví ve formě posttraumatické stresové poruchy.
17. Nejvýznamnějším důkazem byla výpověď poškozené TXXX MXXX z přípravného řízení i z řízení před soudem, kde popsal sexuální praktiky, kterých se vůči ní obžalovaný dopustil a v jakém při tom byla stavu. Soud prvního stupně se velmi pečlivě zabýval věrohodností této výpovědi, a shledal ji za zcela věrohodnou, když poškozená ji nijak neměnila a pokud některé podrobnosti v řízení před soudem neuváděla, pak je to vysvětlitelné uplynulou dobou i psychickým stavem. Její výpověď byla rovněž v souladu s dalšími ve věci provedenými a usvědčujícími důkazy. Jedná se o znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, který určil u poškozené v době skutku těžkou opilost až otravu alkoholem a popsal, jak se takový stav projevuje, o protokol o prohlídce těla poškozené, ze kterého se podávají výrazné

modřiny na prsou poškozené, o lékařskou zprávu o gynekologickém vyšetření poškozené, podle které byly shledány v pochvě poškozené tzv. ragády, o odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetiky, které po statistickém vyhodnocení určilo, že obžalovaný je přispěvatelem DNA nacházejícího se v oblasti konečníku poškozené a že u všech zkoumaných stop (odběry z pochvy, konečníku, kalhotek poškozené) bylo zjištěno DNA skupinové příslušnosti obžalovaného. Dále ohledně odchodu z klubu a chování poškozené před odjezdem z klubu je její výpověď v souladu s kamerovými záznamy a svědeckými výpověďmi JXXX MXXX, NXXX ŠXXX, CXXX MXXX PXXX, kteří potvrdili popíjení alkoholu poškozenou, seznámení se s obžalovaným a skutečnost, že poškozená z baru zmizela velmi rychle, ale vyloučili (či nepotvrdili), že by před tím došlo z její strany k odchodu z baru ven a k jejímu následnému návratu. Znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Kateřiny Černekové a z oboru zdravotnictví, odvětví zdravotnická odvětví různá, specializace klinická psychologie PhDr. Petry Kasalové, byla potvrzena výpověď poškozené ohledně vzniklých následků, neboť podle jejich závěrů se u poškozené rozvinula v důsledku projednávaného skutku posttraumatická stresová porucha. Její projevy, jak je zjistily a popsaly obě znalkyně, plně odpovídají svědeckým výpovědím NXXX ŠXXX, JXXX MXXX a DXXX MXXX. Jedná se o výraznou změnu chování poškozené po skutku, u které došlo k omezení běžných sociálních kontaktů, která ze strachu neopouští domov, pokud nemusí, odmítá být sama (i při spánku), necestuje hromadnou dopravou, má poruchy spánku, poruchy soustředění, dochází u ní k znovuvybavování si traumatických událostí, stavům úzkosti, obavnosti, kolísání nálad, změnila styl oblékání, nemá zájem o partnerský vztah, zhoršil se jí školní prospěch, má pocity snížené sebehodnoty, které vedou k sebevražedným úvahám. Vyskytla se u ní i psychosomatická odezva v podobě bolesti v podbřišku.

18. Námitku dovolávající se nevěrohodnosti výpovědi poškozené z důvodu, že tato podala trestní oznámení na policii až několik dnů po skutku, je nutno jednoznačně odmítnout, neboť nevychází z pravdivých údajů. Skutek byl spáchán dne 15. 2. 2025 v době od 3,00 do 5,14 hod., k podání trestního oznámení došlo dne 15. 2. 2025 v 17,55 hod., v důsledku čehož byl obžalovaný zadržen dne 16. 2. 2025 v 16,45 hod. S ohledem na uvedené časové údaje je prokázáno, že poškozená nahlásila událost na policii ihned poté, co vystřízlivěla a svěčila se své matce, tedy bezprostředně po skutku, stále se jednalo o tentýž den, co došlo ke skutku.
19. Rovněž ani u svědeckých výpovědí NXXX ŠXXX, JXXX MXXX, DXXX MXXX, CXXX MXXX PXXX, VXXX MXXX se z žádných okolností nepodává, proč by tito svědci nevypovídali pravdu, když nebyl zjištěn důvod, proč by chtěli sami sebe vystavit nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivé svědecké výpovědi a poškodit při tom obžalovaného. Navíc jsou tyto výpovědi ve vzájemném souladu a také jsou v souladu s ostatními provedenými důkazy, které prokazují skutek.
20. Shrnutými důkazy byla vyvrácena obhajoba obžalovaného o dobrovolnosti pohlavního styku mezi ním a poškozenou a že to byla poškozená, která chtěla pohlavní styk a dosáhla ho i přes opilost obžalovaného. Zde je nutno zdůraznit, že obžalovaný svoji výpověď velmi podstatně změnil. Nejprve vlastně žádnou soulož nepřipustil, následně ji připustil, ale za iniciátorku a tu aktivnější označil poškozenou. Toto však bylo zcela vyloučeno závěry znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, kterými bylo prokázáno, že poškozená v době, kdy na ní obžalovaný vykonával soulož, byla ve stavu středně těžké až těžké opilosti. V důsledku tohoto stavu u ní došlo ke zpomalení psychomotoriky, tzn. i přemýšlení, řeči, pohybu v návaznosti na uvolnění kosterní svaloviny, kdy upadala do spánku, resp. mikrospánku. Uvedené plně odpovídá výpovědi poškozené, která popsala, že tzv. odpadala, měla těžké oči a nedokázala je držet, a pokud se probudila, tak

se nemohla hýbat, měla tělo bez energie, tělo ji neposlouchalo. V takovém stavu, v jakém se poškozená v době skutku nacházela, nebyla schopna jakékoliv aktivity a nebyla schopna vyjádřit svoji vůli, resp. svůj nesouhlas se souloží, byť se zpočátku snažila tím, že se pokusila držet kalhoty, které jí obžalovaný svlékl. Pak však již nebyla schopna žádného odporu, a po většinu doby, kdy na ní obžalovaný vykonával soulož, ani vnímání. Tento stav poškozené byl tak výrazný, že nezanechává žádnou pochybnost o tom, že jej obžalovaný musel vnímat. Nelze totiž přehlédnout spánek u osoby, se kterou je souloženo, a stejně tak nelze přehlédnout strnulost a absolutní pasivitu při mikrosnánku s případně otevřenými očima.

21. Trestní odpovědnosti obžalovaného nemůže zbavit ani prokázaná okolnost, že poškozená s ním před skutkem navázala v baru kontakt, neboť se jí líbil, tančili spolu a popíjeli alkohol. Poškozená tímto nevyjádřila souhlas se souloží. Obžalovaného uvedené neopravňovalo k tomu, aby následně využil zjevného stavu podnapilosti poškozené a vykonal na prakticky spící a tudíž zcela bezbranné poškozené soulož.
22. Skutečnost, že nemohlo dojít k orálnímu uspokojování obžalovaného ze strany poškozené před barem, je prokázána výpovědí poškozené, kamerovými záznamy, výpovědí svědků JXXX MXXX, NXXX ŠXXX, ale i CXXX MXXX PXXX. JXXX MXXX a NXXX ŠXXX svým popisem události vyloučily, že by poškozená před odjezdem z baru opustila jeho prostory, tedy, že by šla ven. Takové opuštění baru nepotvrdil ani svědek CXXX MXXX PXXX, který sice vypověděl, že obžalovaný s poškozenou měli ven odejít kouřit a pak se vrátit, ale toto mu řekl obžalovaný, on s nimi venku nebyl. Tím vyloučil tvrzení obžalovaného, že poté, co jej poškozená venku před barem orálně uspokojovala, tam přišel jeho kamarád. Rovněž kamerové záznamy zachytily pouze jeden odchod obžalovaného a poškozené z baru, při kterém z baru odjeli.
23. Nebylo možno uvěřit ani obhajobě obžalovaného, podle které se v době skutku nacházel ve stavu těžké opilosti až otravy alkoholem, a to s ohledem na popis chování obžalovaného všemi svědky (CXXX MXXX PXXX, VXXX MXXX, NXXX ŠXXX, JXXX MXXX), ale i s ohledem na kamerový záznam zachycující odchod obžalovaného s poškozenou z baru. Uvedení svědci chování obžalovaného v době okolo odchodu z baru a při jeho odchodu popisovali jako zcela běžné, kdy tančil, pil, komunikoval, pohyboval se, zavolal si odvoz. Všemi těmito důkazy bylo vyloučeno, že by obžalovaný byl neschopen téměř jakékoliv aktivity, jak se snažil předkládat. To, že se v jím uváděném stavu nenacházel, ale naopak byl velmi aktivní, bylo vyloučeno i důkazy, které prokázaly, že mezi ním a poškozenou došlo k souloží (blíže odstavec 17 shora). Navíc údaje o požívaném alkoholu či jiných látek obžalovaný podstatně měnil, což je dalším důvod pro stanovení nevěrohodnosti jeho výpovědi jako takových.
24. S odkazem na výše popsanou argumentaci lze shrnout, že odvolací námitky směřující do skutkových hodnocení neuspěly, k čemuž je třeba také odkázat na řádně odůvodněná skutková zjištění soudu prvního stupně včetně vyhodnocení obhajoby obžalovaného a jeho výpovědi (odstavce 20 - 22 odůvodnění napadeného rozsudku).
25. Soud prvního stupně správně kvalifikoval jednání obžalovaného jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea třetí, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, neboť s poškozenou vykonal soulož, když došlo k zasouvání penisu do vagíny a k tomuto zneužil bezbrannosti poškozené, která u ní nastala v důsledku požitého alkoholu, s čímž byl obžalovaný minimálně srozuměn, a tudíž jednal v úmyslu nepřímém. Prokázaným jednáním obžalovaný poškozené způsobil závažné psychické následky ve formě posttraumatické stresové poruchy (blíže jsou popsány v odstavcích 15 - 16 odůvodnění napadeného rozsudku) a tedy těžkou újmu na zdraví, kdy

zde bylo jeho zavinění minimálně ve formě nedbalosti vědomé. V otázce právní kvalifikace skutku se Vrchní soud v Olomouci ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, jak jsou popsány v odstavci 24 odůvodnění napadeného rozsudku, na které odkazuje.

26. V návaznosti na podané odvolání Vrchní soud v Olomouci přezkoumal dále výrok o uloženém trestu. Ani v této části neshledal žádné pochybení soudu prvního stupně, neboť tento se důsledně řídil zákonnými hledisky uvedenými v § 37 - § 39 tr. zákoníku. Poukázal na povahu a závažnost trestné činnosti, kterou vyhodnotil za vyšší s ohledem na zájem společnosti na ochranu zdraví jednotlivce a na ochranu jeho svobodného rozhodování o pohlavním životě. Vyhodnotil také konkrétní okolnosti případu, kdy se obžalovaný činu dopustil vůči velmi mladé dívce a využil při tom požívání alkoholu z její strany. Neopomněl přihlídnout k polehčující okolnosti dosavadního řádného života obžalovaného a nepřehlédl ani neexistenci přitěžujících okolností. Na základě těchto skutečností při absenci sebereflexe obžalovaného mu uložil trest při dolní hranici zákonné trestní sazby, pro jehož výkon jej zařadil při správné aplikaci ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou (blíže odstavec 24 odůvodnění napadeného rozsudku). Uvedený trest je možno označit za mírný, ale vzhledem k tomu, že nebylo podáno odvolání státního zástupce v neprospěch obžalovaného, není možné jej zpřísnit, a proto je nadbytečné se v tomto směru blíže věnovat vyjádřenému názoru státního zástupce u veřejného zasedání.
27. Nebyly shledány ani zákonné důvody k ukládání trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby ve smyslu § 58 odst. 1 tr. zákoníku, neboť nebyly zjištěny takové okolnosti případu nebo poměry pachatele, pro které by uložení trestu v zákonné trestní sazbě bylo nepřiměřeně přísné a současně by bylo možno dosáhnout jeho nápravy trestem kratšího trvání. Naopak daný postup vylučuje způsob spáchání skutku i přístup obžalovaného k trestnímu řízení, který odmítá jakoukoliv odpovědnost za svůj čin.
28. Dále je třeba konstatovat, že k žádnému pochybení nedošlo ani při uložení trestu vyhoštění z území České republiky, neboť byly naplněny podmínky stanovené v § 80 odst. 1 tr. zákoníku. Tento druh trestu vyžaduje bezpečnost lidí a současně jeho uložení nebrání žádná zákonná překážka ve smyslu § 80 odst. 3 tr. zákoníku. Jeho výměra plně odpovídá okolnostem spáchaného skutku. Proto i zde odkazuje Vrchní soud v Olomouci na odůvodnění napadeného rozsudku (odstavec 24).
29. V této části tak lze uzavřít, že uložený trest není nepřiměřeně přísný a při jeho uložení nedošlo k porušení žádného ustanovení trestního zákoníku, tudíž nebyly naplněny podmínky pro to, aby jej odvolací soud změnil.
30. Po přezkumu výroku o náhradě nemajetkové újmy dospěl Vrchní soud v Olomouci k závěru, že tento netrpí žádnou vadou a na jeho odůvodnění v odstavci 25 napadeného rozsudku v podrobnostech odkazuje. Poškozená se prostřednictvím svého zmocněnce včas a řádně připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy (ve výši 400 000 Kč) za utrpěnou psychickou újmu za zásah do jejích přirozených práv.
31. K dané problematice lze shrnout, že při rozhodování o nemajetkové újmě se trestní soudy musejí řídit občanským zákoníkem. Podle § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném citovaným zákonem, nahradí i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil, jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Nemajetková újma se podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho

jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. V souladu s § 2957 občanského zákoníku musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozených ze ztráty života nebo závažného poškození zdraví. Poškození mají za nemajetkovou újmu nárok na náhradu bez dalšího dokazování. Vychází se z důkazů, kterými byl prokázán samotný skutek. Rovněž není vyžadován vznik konkrétních následků na psychice či fyzickém zdraví poškozených. Při zásahu do přirozených práv je totiž následkem právě zasažení zmíněných práv, neboť tím dochází ke vzniku psychické újmy u obětí.

32. Soud prvního stupně proto správně při vyčíslení nemajetkové újmy vyšel z okolností skutku, které spočívají v tom, že obžalovaný zasáhl do přirozených práv poškozené (na ochranu života, svobody, důstojnosti, a to včetně práv pramenících z její svobody rozhodovat o svém pohlavním životě) velmi agresivním způsobem, čímž jí způsobil závažnou psychickou újmu. S ohledem na zjištěné konkrétní následky, jak jsou popsány výše, ale i na zjištěné konkrétní jednání obžalovaného, které bylo značně intenzivní, je odpovídající stanovení nemajetkové újmy v částce 350 000 Kč.
33. Vrchní soud v Olomouci se ztotožnil i se závěrem soudu prvního stupně, že pro přiznání vyšší částky nebyly splněny podmínky, neboť se nejednalo například o způsob znásilnění, při kterém by došlo k poranění poškozené. Jelikož se poškozená připojila s nárokem vyšším než 350 000 Kč, byla řádně ve smyslu § 229 odst. 2 tr. ř. se zbytkem svého nároku odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
34. S odkazem na výše popsanou argumentaci Vrchní soud v Olomouci zamítl odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 4. 3. 2026

Mgr. Roman Raab v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Klára Zdařilová.

JUDr. Andrea Svobodová v. r.
zpracovala